

skulle de Herrer sandelig ikke tilægge sig Æren for. Naar de Herrer behandle os andre paa den Maade i Forsvarssagen, som de have gjort, kunde Frugten gerne være bleven den stik modsatte, og det være sagt til Ære for de gode Kræfter i vort Folk, at det ikke er blevet Tilfældet.

Saa sagde det ærede Medlem — ja, det have vi hørt, alle de Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, naar vi have talt om militære Spørgsmaal, saa det forbavser mig, at det ærede Medlem ikke havde noget bedre at gentage, for vi andre have Erfaring for, at det ikke er rigtig reelt — De kunne jo klage! Ja de kunne sagtens klage, det er nemt sagt, men har det ærede Medlem været Medlem af den danske Hær i saa mange Aar og er ikke bleven klar over, at naar en Soldat gaar hen* og klager, saa kan der — med den Haands- og Halsret, som Befalingsmændene i Virkeligheden have over de menige Soldater — uden at Loven paa et eneste Punkt trædes for nær, ske ham tusind Ulykker og Ulemper. Det ved Soldaten, og derfor trykker han sig ved at klage. Sæt nu f. Eks., som den ærede Forespørger nævnede, at en Soldat klager over sin Gymnastiklærer, og de saa en skøn Dag faa Øvelser i Gymnastiksalen — vi vide jo, hvilke fortrinlige og praktisk uddannede Folk disse Gymnastiklærere ere, og vi vide tillige, at vore Bønderkarle, naar de komme ind, ikke ere saa stærke og smidige, at de paa nogen Maade kunne staa Maal med saadan en Gymnastiklærer — saa kalder Gymnastiklæreren den vedkommende Synder frem, som vi hørte den ærede Forespørger nævnede et Eksempel paa, og saa giver han ham en saadan Lektion, at han næppe kan krybe derfra, og han kan mærke det i en 8—14 Dage paa sit Legeme. Saa siger Gymnastiklæreren: Ja, min Far, nu kan du gerne klage. Men det kan vedkommende Soldat ikke gøre ham det mindste for, det vide vi alle, og derfor undrer det mig, at det ærede Medlem, som, naar vi tale med ham, stadig praler af, at han er en saadan human Officer, ikke har andet at henvise til, end at vore Sønner kunne gaa hen og klage. Vi vide jo, at det er i de fleste Tilfælde saa godt som umuligt for de paagældende, de staa sig ved at tie stille og se at faa en Ende paa denne Klemhærke. Saadan bære de allerfleste sig ad, ja i Tusindvis bære de sig saadan ad. Det ærede Medlem maa dog vide, at han bevæger sig paa et Omraade, hvor han ikke er den eneste, der har Erfaring; ogsaa andre Medlemmer i

denne Sal have Erfaring paa dette Omraade.

Saa faldt det ærede Medlem sammen med det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) i Rørelse over, at jeg havde nævnt en gammel Gendarmunderofficer, som i højeste Grad havde været brutal mod sine underordnede, og han sagde endog, at jeg kendte vist ikke noget til det. Jo, det kan det ærede Medlem være rolig for. Jeg har ikke været Rigsdagsmand for Ribekredsen i 20 Aar uden at være bleven kendt med, hvorledes Forholdene ere i Gendarmerikorpset dernede. Det er en Tilgift, som vi Rigsdagsmænd for Sydjylland have, at vi kende noget til det Kor. Naar vi i denne Forsamling tale om Myndighedsmisbrug, har jeg ikke en men mange Gange haft disse underordnede Gendarmere løbende paa Døren om, hvad jeg kunde gøre mod, at de bleve kuskede og mishandlede. Det ærede Medlem ved, at Gendarmerikorpset er en mærkelig Institution her i Landet. Det er egentlig en Slags Toldembedsmænd eller Toldfunktionærer, men de have en fuldstændig militær Organisation. Vi have jo i disse Dage set, at da deres Oberst var død, er en Ritmester bleven udnævnt til Chef for Korpset, dette er fuldstændig undergivet militær Lovgivning og Organisation. Nu have de mange Gange henvendt sig til mig og klaget deres Nød. Naar jeg da har sagt: Kom med bestemte Tilfælde og giv mig Lov til at fremdrage dem i Rigsdagen, saa skal jeg hjælpe eder, jeg ved ingen anden Vej, have disse Mænd svaret — det passer godt med det ærede Medlems Tale om, at de kunne klage — Vi ere undergivne mange forfærdelige Misbrug fra vore overordnedes Side, men vi ere Familiefædre, og vi ere aldeles overbeviste om, at dersom vi røre os, blive vi straks sparkede ud af Korpset. Nej, vor Rigsdagsmand maa hellere tie stille i Rigsdagen, for vi tør ikke udsætte os for den Forfølgelse, som kommer efter. Man kan sagtens sige, at de kunne klage, men for saadanne Folk, som ere Familiefædre, hvad de fleste af dem jo ere, er det ingen let Sag. Jeg har disse Erfaringer, ikke fra et eller to Tilfælde, men fra mange gennem en Række af Aar. Skulde jeg saa genere mig for her ved given Lejlighed at nævne ogsaa dette Tilfælde? Nej Tak! Det ærede Medlem kan blive rørt og tage det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) under Armen, og de kunne falde i Henrykkelse, men de skulle ikke